

Projev předsedy Senátu Miloše Vystrčila u příležitosti 56. výročí okupace Československa v srpnu 1968

21.8.2024 - Miloš Vystrčil | Senát PČR

Dámy a pánové,

naše dějiny jsou plné událostí, které si připomínáme. U některých z nich, řekněme si to rovnou, máme pochybnosti. Máme pochybnosti, zda jsme se zachovali správně, zda jsme měli dostatek odvahy a důrazu. Pak jsou události, na které můžeme být hrdí – na to, jak jsme se zachovali a jak jsme byli odvážní. Já osobně jsem přesvědčen, že na 21. srpen 1968 jako národ můžeme a máme být hrdí.

Jsme tady před Českým rozhlasem, kde se 21. srpna 1968 pracovníci Československého rozhlasu rozhodli bojovat – bojovat slovem, bojovat hlasem proti tankům, proti samopalům. Zároveň do ulic vyšly desetitisíce lidí nejen v Praze, ale v mnoha dalších městech a ti také bojovali proti tankům, proti samopalům a bojovali beze zbraní. Na to si myslím, že máme být hrdí. Přinesli jsme oběti, na které nesmíme zapomínat a měli bychom si je všichni připomínat.

Zároveň také nezapomínejme na to, co se stalo potom, na to si myslím, že už tolik hrdí být nemůžeme. Došlo k normalizaci, byly ničeny lidské kariéry, lidské životy a lámány charaktery. Začala vyrůstat generace, ke které také patřím. Generace, které rodiče říkali: „Hlavně nevyčnívej, do ničeho se nemíchej, nic neříkej, mohlo by tě to velmi mrzet.“ V takové době jsme žili a my bychom si to měli přiznat, my si to musíme přiznat, pokud má dojít ke smíření a k tomu, abychom měli sílu, že se to už nikdy nebude opakovat. To znamená, ta doba, která nastala, doba normalizace, byla doba, kterou si také máme připomínat a máme vědět, že na ni hrdí býti nemáme.

A pak je tady otázka: Mělo to teda celé 21. srpna smysl? Nebylo to hrdinství zbytečné? Odpověď je jasná: žádné hrdinství není zbytečné, žádný boj proti okupantům není zbytečný. Je jedno, jestli se jedná o tanky ruské nebo tanky sovětské, je to jedno, protože ten boj je správný. My se nesmíme nechat nikdy ponížit, my se nesmíme nechat nikdy zastrašit. Stejně jako jsme dokázali 21. srpna 1968.

Proto mi na závěr dovolu poděkovat. Chtěl bych poděkovat všem těm, kteří bojovali beze zbraní proti zbraním, prokázali velkou sílu a velké odhodlání a zejména chci poděkovat těm, co se nenechali následně zlomit. Ti učinili první krok k naší skutečné svobodě. Protože 21. srpen 1968 je i odpovědí na to, co máme dělat dnes. Jak se máme postavit k tomu, co nás obklopuje. Tak prosím na to nezapomínejme. Děkuji, že jste přišli.

<https://www.senat.cz/zpravodajstvi/zprava.php?id=3776>